

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

16. května 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Převody podniků – Směrnice 2001/23/ES – Články 3 až 5 – Zachování práv zaměstnanců – Výjimky – Insolvenční řízení – Řízení o reorganizaci prostřednictvím převodu pod soudním dohledem – Úplné nebo částečné zachování podniku – Vnitrostátní právní úprava opravňující nabyvatele, aby po převodu převzal zaměstnance dle svého výběru“

Ve věci C-509/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt (odvolací pracovněprávní soud v Antverpách, oddělení Hasselt, Belgie) ze dne 14. srpna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 21. srpna 2017, v řízení

Christa Plessers

proti

Prefaco NV,

Belgische Staat,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Vilaras, předseda čtvrtého senátu vykonávající funkci předsedy třetího senátu, J. Malenovský (zpravodaj), L. Bay Larsen, M. Safjan a D. Šváby, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, hlavní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. října 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za C. Plessers J. Nulensem a M. Liesens, advocaten,
- za Prefaco NV J. Van Ackerem a S. Sonckem, advocaten,
- za belgickou vládu M. Jacobs a L. Van den Broeck, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s C. Raymaekerssem, advocaat,
- za Evropskou komisi M. van Beekem a M. Van Hoofem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 23. ledna 2019,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 3 až 5 směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů (Úř. věst. 2001, L 82, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 98).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi C. Plessers na jedné straně a společností Prefaco NV a Belgische Staat (belgickým státem) na straně druhé ve věci zákonnosti propuštění C. Plessers.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 3 odst. 1 první pododstavec směrnice 2001/23 stanoví:

„Práva a povinnosti, které pro převodce vyplývají z pracovní smlouvy nebo pracovního poměru platných ke dni převodu, jsou v důsledku převodu převedeny na nabyvatele.“

- 4 Článek 4 této směrnice stanoví:

„1. Převod podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu nepředstavuje sám o sobě pro převodce nebo nabyvatele důvod k propouštění. Toto ustanovení však nebrání propouštění z hospodářských, technických nebo organizačních důvodů, se kterými jsou spojeny změny stavu zaměstnanců.

Členské státy mohou stanovit, že se první pododstavec nevztahuje na určité zvláštní kategorie zaměstnanců, na které se nevztahují právní předpisy nebo zvyklosti členských států týkající se ochrany před propuštěním.

2. Je-li skončena pracovní smlouva nebo rozvázán pracovní poměr v důsledku podstatné změny pracovních podmínek v neprospěch zaměstnance způsobené převodem, je zaměstnavatel považován za osobu, z jejíž strany byly pracovní smlouva nebo pracovní poměr ukončeny.“

- 5 Článek 5 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Nestanoví-li členské státy jinak, nevztahují se články 3 a 4 na převod podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu, pokud je převodce předmětem konkursního [úpadkového] řízení nebo obdobného úpadkového [insolvenčního] řízení, které bylo zahájeno s cílem likvidace majetku převodce a které probíhá pod dohledem příslušného orgánu veřejné moci (kterým může být správce konkurzní podstaty schválený příslušným orgánem veřejné moci).“

Belgické právo

- 6 Článek 22 wet betreffende de continuïteit van de ondernemingen (zákon o zachování podniků) ze dne 31. ledna 2009 (*Belgisch Staatsblad*, 9. února 2009, s. 8436), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „WCO“), stanoví:

„Dokud soud nerozhodl o návrhu na reorganizaci, bez ohledu na to, zda před podáním návrhu nebo po něm byla podána žaloba nebo bylo zahájeno řízení o výkonu rozhodnutí:

- nelze prohlásit úpadek dlužníka a v případě společnosti nelze tuto společnost soudně zrušit;
- nesmí dojít ke zpeněžení movitého nebo nemovitého majetku dlužníka v návaznosti na řízení o výkonu rozhodnutí.“

- 7 Článek 60 první pododstavec WCO stanoví:

„Rozsudkem, kterým se nařizuje převod, je jmenován soudní správce pověřený přípravou a provedením převodu jménem a na účet dlužníka. Tímto rozsudkem se určí předmět převodu nebo se jeho určení ponechá na posouzení soudního správce.“

- 8 Článek 61 odst. 4 WCO stanoví:

„Nabyvatel je oprávněn vybrat si zaměstnance, které převezme. Tento výběr musí být založen na technických, hospodářských a organizačních důvodech a nesmí při něm dojít k zakázanému rozlišování, zejména na základě činnosti vykonávané jako zástupce zaměstnanců v převáděném podniku nebo jeho části.

Skutečnost, že k zakázanému rozlišování nedošlo, se v tomto ohledu považuje za prokázanou, je-li poměr mezi zaměstnanci a jejich zástupci, kteří byli činní v převáděném podniku nebo jeho části, zachován i v celkovém počtu vybraných zaměstnanců.“

- 9 Článek 62 WCO stanoví:

„Jmenovaný soudní správce připravuje a provádí soudem nařízený převod prostřednictvím prodeje nebo převodu movitého či nemovitého majetku nezbytného či užitečného pro zachování celé hospodářské činnosti podniku nebo její části.

Vyžádá si nabídky, přičemž přednostně dbá na úplné nebo částečné zachování činnosti podniku se zřetelem k právům věřitelů. [...]

[...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 10 Christa Plessers byla zaměstnankyní společnosti Echo NV v provozovně v Houthalen-Helchteren (Belgie) od 17. srpna 1992 do dubna 2013.
- 11 Dne 23. dubna 2012 zahájil Rechtbank van koophandel te Hasselt (obchodní soud v Hasseltu, Belgie) na návrh společnosti Echo řízení o reorganizaci za účelem dosažení dohody věřitelů podle článků 44 až 58 WCO. Společnosti Echo byl udělen odklad do 23. října 2012 a poté až do 22. dubna 2013.

- 12 Dne 19. února 2013, tj. ještě před uplynutím doby odkladu, vyhověl Rechterbank van koophandel te Hasselt (obchodní soud v Hasseltu) návrhu společnosti Echo, aby byl převod s dohodou změněn na převod pod soudním dohledem.
- 13 Dne 22. dubna 2013 dal tento soud soudním správcům svolení k převodu movitých a nemovitých věcí na společnost Prefaco, což byla jedna ze dvou společností ucházejících se o převzetí společnosti Echo. Společnost Prefaco ve svém návrhu nabídla převzetí 164 zaměstnanců, tedy přibližně dvou třetin všech zaměstnanců společnosti Echo.
- 14 Dohoda o převodu byla podepsána téhož dne. V příloze 9 k této dohodě byl připojen seznam přebíraných zaměstnanců. Jméno C. Plessers na tomto seznamu uvedeno nebylo.
- 15 Uvedená dohoda kromě toho stanovila jako datum převodu dva pracovní dny po dni vydání uvedeného rozsudku Rechterbank van koophandel te Hasselt (obchodní soud v Hasseltu), jímž bylo uděleno svolení k převodu.
- 16 Dne 23. dubna 2013 kontaktovala telefonicky společnost Prefaco převzaté zaměstnance s výzvou, aby se následujícího dne dostavili k plnění svých pracovních úkolů. Dne 24. dubna 2013 společnost Prefaco tento převod písemně potvrdila. Ostatní zaměstnanci byli kontaktováni telefonicky a soudními správci byli dopisem ze dne 24. dubna 2013 informováni, že nebyli společnostmi Prefaco převzati.
- 17 Obsah tohoto dopisu byl následující:
- „Tento dopis je úředním oznámením v souladu s čl. 64 odst. 2 [WCO]. [Společnost Echo] ukončuje činnost k 22. dubnu 2013. Vzhledem k tomu, že Vás shora uvedení nabyvatelé nepřevzali, považujte tento dopis za ukončení pracovní smlouvy ze strany svého zaměstnavatele, tj. [společnosti Echo]. Jakožto případný věřitel [společnosti Echo] přihlaste svou pohledávku u níže podepsaných soudních správců [...]“
- 18 Soudní správci rovněž vydali C. Plessers formulář, na němž je jako den ukončení smlouvy uvedeno datum 23. dubna 2013.
- 19 Dopisem ze dne 7. května 2013 vyzvala C. Plessers společnost Prefaco, aby ji převzala. Dotyčná tvrdila, že společnost Prefaco začala provozovat závod v Houthalen-Helchteren od 22. dubna 2013, kdy byl vyhlášen rozsudek Rechterbank van koophandel te Hasselt (obchodní soud v Hasseltu).
- 20 Společnost Prefaco tuto žádost odmítla dopisem ze dne 16. května 2013 s odkazem na čl. 61 odst. 4 WCO, který nabyvatele opravňuje vybrat si, které zaměstnance převezme a které nikoli za předpokladu, že je tento výběr založen na technických, hospodářských nebo organizačních důvodech a nedojde k zakázanému rozlišování. Společnost Prefaco dodala, že pro ni neplatí povinnost opětovně zaměstnat C. Plessers po ukončení její pracovní smlouvy se společností Echo.
- 21 Dne 11. dubna 2014 podala C. Plessers žalobu k Arbeidsrechtbank te Antwerpen (pracovněprávní soud v Antverpách, Belgie).
- 22 Vedle toho podala dne 24. července 2015 návrh, kterým se domáhala, aby soud nařídil belgickému státu vstup do řízení.
- 23 Rozsudkem ze dne 23. května 2016 zamítl Arbeidsrechtbank te Antwerpen (pracovněprávní soud v Antverpách) všechny návrhy C. Plessers jako neopodstatněné a uložil jí náhradu všech nákladů řízení.

24 Christa Plessers podala proti tomuto rozsudku odvolání k Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt (odvolací pracovněprávní soud v Antverpách, oddělení Hasselt, Belgie), který se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je právo výběru přiznané nabyvateli v čl. 61 odst. 4 [WCO] v souladu se směrnicí [2001/23], zejména s články 3 a 5 této směrnice, jestliže se tato „reorganizace prostřednictvím převodu pod dohledem soudu“ uskutečňuje s cílem úplného či částečného zachování podniku převodce nebo jeho činnosti?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

25 Společnost Prefaco vyjadřuje pochybnosti o přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce s tím, že dle jejího názoru není položena otázka relevantní pro účely řešení sporu v původním řízení. Vzhledem k tomu, že v tomto sporu proti sobě stojí dva jednotlivci, nemůže se C. Plessers podle společnosti Prefaco dovolávat směrnice 2001/23 k vyloučení použitelnosti jasného vnitrostátního zákonného ustanovení.

26 V tomto ohledu je třeba připomenout, že je pouze na vnitrostátním soudu, který rozhoduje spor a musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti věci zejména relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu normy unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. června 2015, Gauweiler a další, C-62/14, EU:C:2015:400, bod 24, a ze dne 7. února 2018, American Express, C-304/16, EU:C:2018:66, bod 31).

27 Z toho vyplývá, že se na otázky týkající se unijního práva vztahuje domněnka relevance. Odmítnout vydat rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem smí Soudní dvůr pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad nebo žádané posouzení platnosti unijní normy nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jedná se o hypotetický problém nebo také pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudky ze dne 16. června 2015, Gauweiler a další, C-62/14, EU:C:2015:400, bod 25, a ze dne 7. února 2018, American Express, C-304/16, EU:C:2018:66, bod 32).

28 Vzhledem k tomu, že se otázka položená předkládajícím soudem týká výkladu směrnice 2001/23, je nutno poukázat na to, že v případě sporů mezi jednotlivci Soudní dvůr zajisté soustavně judikuje, že směrnice sama o sobě nemůže zakládat jednotlivci povinnosti, a není tudíž možno se jí jako takové vůči němu dovolávat. Soudní dvůr však opakovaně rozhodl i v tom smyslu, že povinnost členských států dosáhnout výsledku sledovaného směrnicí, která z této směrnice vyplývá, jakož i jejich povinnost přijmout veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k zajištění splnění této povinnosti, platí pro všechny orgány členských států, včetně soudních orgánů, v rozsahu jejich pravomocí (rozsudek ze dne 19. dubna 2016, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, bod 30 a citovaná judikatura).

29 Z toho vyplývá, že při aplikaci vnitrostátního práva je vnitrostátní soud, který má podat jeho výklad, povinen vzít v úvahu veškeré normy vnitrostátního práva a použít metody výkladu tímto právem uznané s cílem vyložit jej v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby dosáhl výsledku, který předmětná směrnice sleduje, a zajistil tím soulad s čl. 288 třetím pododstavcem SFEU (rozsudek ze dne 19. dubna 2016, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, bod 31 a citovaná judikatura).

30 S ohledem na výše uvedené nelze mít za to, že otázka položená předkládajícím soudem nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo že se jedná o hypotetický problém.

31 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tudíž přípustná.

K věci samé

- 32 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury přísluší Soudnímu dvoru v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší, aby otázku, která je mu předložena, případně přeformuloval. Soudní dvůr může kromě toho zohlednit i normy unijního práva, na které vnitrostátní soud ve své otázce neodkázal (rozsudky ze dne 13. října 2016, M. a S., C-303/15, EU:C:2016:771, bod 16 a citovaná judikatura, a ze dne 31. května 2018, Zheng, C-190/17, EU:C:2018:357, bod 27).
- 33 Podstatou předběžné otázky, kterou předkládající soud v projednávaném případě položil Soudnímu dvoru, je, zda je vnitrostátní zákonná norma, na niž poukazuje, v souladu s články 3 a 5 směrnice 2001/23.
- 34 Zaprvé by však tato otázka, tak jak je formulována, vedla Soudní dvůr k tomu, aby se v rámci řízení zahajovaného podle článku 267 SFEU vyjádřil ke slučitelnosti normy vnitrostátního práva s unijním právem, což mu nepřísluší (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2015, OTP Bank, C-672/13, EU:C:2015:185, bod 29).
- 35 Zadruhé, i když se uvedená otázka netýká výslovně článku 4 směrnice 2001/23, ukazuje se, že tento článek, který se týká ochrany zaměstnanců před propuštěním ze strany převodce nebo nabyvatele z titulu převodu, je pro podání odpovědi předkládajícímu soudu relevantní.
- 36 Za těchto okolností je třeba položenou otázku přeformulovat tak, že v ní jde v podstatě o to, zda směrnice 2001/23, zejména její články 3 až 5, musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava ve věci v původním řízení, která v případě převodu podniku uskutečněného v rámci řízení o reorganizaci prostřednictvím převodu pod soudním dohledem, vedeného s cílem úplného či částečného zachování podniku převodce nebo jeho činnosti, stanoví ve prospěch nabyvatele právo vybrat si, které zaměstnance převezme.
- 37 V tomto ohledu je třeba předeslat, že – podle čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/23 – nestanoví-li členské státy jinak, nevztahují se články 3 a 4 této směrnice na převody podniků, pokud je převodce předmětem úpadkového řízení nebo obdobného insolvenčního řízení, které bylo zahájeno s cílem likvidace majetku převodce a probíhá pod dohledem příslušného orgánu veřejné moci.
- 38 Soudní dvůr mimoto rozhodl, že jelikož se na základě čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/23 režim ochrany zaměstnanců v případě některých převodů podniků v zásadě neuplatní, a toto ustanovení se tak odchyluje od hlavního cíle této směrnice, je nutno jej vykládat restriktivně (rozsudek ze dne 22. června 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a další, C-126/16, EU:C:2017:489, bod 41).
- 39 Proto je třeba na prvním místě určit, zda se na takový převod podniku, o jaký jde ve věci v původním řízení, vztahuje výjimka stanovená v čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/23.
- 40 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že je třeba se ujistit, zda takový převod splňuje tři kumulativní podmínky stanovené tímto ustanovením, a sice že převodce je předmětem úpadkového řízení nebo obdobného insolvenčního řízení, toto je řízení zahájeno s cílem likvidace majetku převodce a probíhá pod dohledem příslušného orgánu veřejné moci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. června 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a další, C-126/16, EU:C:2017:489, bod 44).
- 41 Pokud jde nejprve o podmínku, podle níž musí být převodce předmětem úpadkového řízení nebo obdobného insolvenčního řízení, je třeba poukázat na to, že podle vnitrostátní právní úpravy, o níž jde ve věci v původním řízení, platí, že dokud soud nerozhodl o návrhu na reorganizaci, nelze prohlásit úpadek dlužníka a v případě společnosti nelze tuto společnost soudně zrušit.

- 42 Zprv je pítom mezi účasníky řízení nesporné – jak uvedl generální advokát v bodě 55 svého stanoviska – že řízení o reorganizaci nelze považovat za úpadkové řízení.
- 43 Zadruhé je sice pravda, že výsledkem takového řízení o reorganizaci, o jaké jde ve věci v původním řízení, může být úpadek dotyčného podniku, je však patrné, že takovýto důsledek není automatický ani jistý.
- 44 Pokud jde dále o podmínku, podle níž musí být řízení zahájeno s cílem likvidace majetku převodce, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že řízení, jehož cílem je pokračování v činnosti dotčeného podniku, tuto podmínku nespĺňuje (rozsudek ze dne 22. června 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a další, C-126/16, EU:C:2017:489, bod 47 a citovaná judikatura).
- 45 Jak pítom vyplývá ze samotného znění položené otázky, příslušný vnitrostátní soud takové řízení o reorganizaci prostřednictvím převodu pod soudním dohledem nařídil s cílem úplného či částečného zachování společnosti Echo nebo její činnosti.
- 46 Co se konečně týče podmínky, podle níž musí předmětné řízení probíhat pod dohledem příslušného orgánu veřejné moci, z vnitrostátní právní úpravy zprv vyplývá, že soudní správce jmenovaný rozsudkem, kterým se nařizuje převod, je pověřen jeho přípravou a provedením jménem a na účet dlužníka. Zadruhé je tento správce povinen vyhledat a vyžádat si nabídky, přičemž přednostně dbá na úplné nebo částečné zachování činnosti podniku se zřetelem k právům věřitelů. Je-li předloženo několik srovnatelných nabídek, udělí se přednost té z nich, která zaručuje zachování pracovních míst prostřednictvím sociální dohody.
- 47 Jak pítom uvedl generální advokát v bodě 68 svého stanoviska, dohled, který takto vykonává správce v rámci řízení o reorganizaci prostřednictvím převodu pod soudním dohledem, nemůže tuto podmínku naplnit, neboť má omezenější rozsah než dohled vykonávaný správcem v rámci úpadkového řízení.
- 48 Z výše uvedeného vyplývá, že takové řízení o reorganizaci prostřednictvím převodu pod soudním dohledem, jako je řízení ve věci v původním řízení, nespĺňuje podmínky stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/23, a tedy se na převod provedený za takovýchto podmínek nevztahuje výjimka stanovená v tomto ustanovení.
- 49 Je tedy nutno konstatovat, že v takové věci, jako je věc v původním řízení, zůstávají články 3 a 4 směrnice 2001/23 použitelné.
- 50 Za těchto podmínek je třeba na druhém místě určit, zda musí být články 3 a 4 této směrnice vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava ve věci v původním řízení, která stanoví ve prospěch nabyvatele možnost vybrat si, které zaměstnance převezme.
- 51 V tomto ohledu předně čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/23 stanoví, že práva a povinnosti, které pro převodce vyplývají z pracovní smlouvy nebo pracovního poměru platných ke dni převodu podniku, jsou v důsledku převodu převedeny na nabyvatele.
- 52 Jak totiž Soudní dvůr opakovaně judikoval, cílem směrnice 2001/23, včetně jejího článku 3, je zajistit zachování práv zaměstnanců v případě změny vedení podniku tím, že jim umožňuje pokračovat v zaměstnání u nového zaměstnavatele za stejných podmínek, jaké byly sjednány s převodcem. Účelem uvedené směrnice je zaručit v co největším možném rozsahu pokračování pracovních smluv nebo pracovních poměrů s nabyvatelem, a to v nezměněné podobě, aby bylo zabráněno tomu, že dotčení zaměstnanci budou mít méně příznivé postavení z pouhého důvodu převodu podniku (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 15. září 2010, Briot, C-386/09, EU:C:2010:526, bod 26 a citovaná judikatura).

- 53 Dále podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/23 převod podniku nepředstavuje sám o sobě pro převodce nebo nabyvatele důvod k propouštění. Toto ustanovení však nebrání propouštění z hospodářských, technických nebo organizačních důvodů, se kterými jsou spojeny změny stavu zaměstnanců.
- 54 Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že propouštění v souvislosti s převodem podniku musí být podloženo hospodářskými, technickými nebo organizačními důvody týkajícími se stavu zaměstnanců, které s tímto převodem niterně nesouvisí.
- 55 Soudní dvůr v tomto smyslu dospěl k závěru, že neexistence dohody mezi nabyvatelem a pronajímateli o nové nájemní smlouvě, nemožnost nalézt jiný nebytový prostor nebo nemožnost převést zaměstnance do jiných obchodů mohou být hospodářskými, technickými nebo organizačními důvody ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/23 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. října 2008, Kirtruna a Viano, C-313/07, EU:C:2008:574, bod 46).
- 56 Z vnitrostátní právní úpravy, o níž jde ve věci v původním řízení, v daném případě vyplývá, že nabyvatel má právo vybrat si, které zaměstnance převezme, avšak tento výběr musí být podložen technickými, hospodářskými a organizačními důvody a nesmí při něm dojít k zakázanému rozlišování.
- 57 Přitom je patrné, že takováto vnitrostátní právní úprava – na rozdíl od čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/23 – nemíří na propouštěné zaměstnance, ale na ty, jejichž pracovní smlouva je převáděna, přičemž se rozumí, že výběr posledně uvedených osob nabyvatelem je založen na technických, hospodářských a organizačních důvodech.
- 58 Je sice pravda, že pokud jde o zaměstnance, které dotyčný nabyvatel nevybral, a kteří jsou tudíž propouštěni, jedná se implicitně, avšak nutně o ty, u nichž žádný technický, hospodářský nebo organizační důvod dle názoru nabyvatele neukládá převzetí pracovní smlouvy, nicméně tento nabyvatel není nijak povinen prokázat, že propouštění uskutečněné v rámci převodu je dáno důvody technického, hospodářského nebo organizačního rázu.
- 59 Je tedy patrné, že použití takové vnitrostátní právní úpravy, jako je právní úprava ve věci v původním řízení, může vážně ohrozit naplňování hlavního cíle směrnice 2001/23, tak jak je upřesněn v jejím čl. 4 odst. 1 a připomenut v bodě 52 tohoto rozsudku, tj. ochrany zaměstnanců před neodůvodněným propouštěním v případě převodu podniku.
- 60 Je však třeba připomenout, jak již bylo zdůrazněno v bodech 28 a 29 tohoto rozsudku, že vnitrostátní soud, kterému je předložen spor mezi jednotlivci a který není schopen provést výklad ustanovení vnitrostátního práva, který by byl v souladu s určitou neprovedenou nebo nesprávně provedenou směrnicí, není na základě samotného unijního práva povinen nepoužít tato vnitrostátní ustanovení, která jsou v rozporu s ustanoveními dané směrnice. Účastník řízení poškozený neslučitelností vnitrostátního práva s uvedenou směrnicí by se však mohl dovolávat judikatury vzešlé z rozsudku ze dne 19. listopadu 1991, Francovich a další (C-6/90 a C-9/90, EU:C:1991:428), aby případně dosáhl náhrady utrpěné újmy od členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, body 49 a 56).
- 61 S ohledem na předchozí úvahy je tedy třeba na položenou předběžnou otázku odpovědět tak, že směrnice 2001/23, zejména její články 3 až 5, musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava ve věci v původním řízení, která v případě převodu podniku uskutečněného v rámci řízení o reorganizaci prostřednictvím převodu pod soudním dohledem, vedeného s cílem úplného či částečného zachování podniku převodce nebo jeho činnosti, stanoví ve prospěch nabyvatele právo vybrat si, které zaměstnance převezme.

K nákladům řízení

- 62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů, zejména její články 3 až 5, musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava ve věci v původním řízení, která v případě převodu podniku uskutečněného v rámci řízení o reorganizaci prostřednictvím převodu pod soudním dohledem, vedeného s cílem úplného či částečného zachování podniku převodce nebo jeho činnosti, stanoví ve prospěch nabyvatele právo vybrat si, které zaměstnance převezme.

Podpisy.